

tem nadskočí a znovu se posadí. Kvočna s nepřírozně vyboulenýma očima stojí ve dveřích a za ní deset slepic v pluku jako vojáci.



NOVÁ HRA

LEVEL 1

Počet životů: 1

Kikiriki!

Sotva Marta otevře oči, automaticky sahá pro pantofel. Ničitele spánku sejme jednou ranou, zavře okno, popadne druhý pantofel a přesnou trefou zneškodní kvočnu a její družinu ve dveřích. Padají jako kuželky po záslahu koule. Spěšně vyskočí z postele a zabouchne dveře. V bojovém postoji se otočí do místnosti a ostrážitě přejede očima každý její kout. Je v bezpečí.

Gratulujeme: Nepřítel zdárně zneškodněn!

LEVEL 2

Marta už dobrých deset minut zírá se široce otevřenýma očima na strop nevelkého pokoje. Její pohled sklouzne z podlouhlé praskliny, jež se line po celé jeho délce, na pavučinu v rohu. Něco se na ní hýbe. Zdá se, že se do ní zachytila malá muška. Marta vstane, a zatímco balancuje na matraci, nataženou rukou se snaží dotknout pavučiny. Chybí jí dva tři centimetry. Pokusí se stoupnout si na špičky. Znovu musí na měkkém povrchu chytit balanc. Vší silou se vyšponuje a nehtem ukazováku podebere zachycenou mušku, jež nepřestává bojovat o svůj život. Jakmile ji vyprostí ze smrtící pasti, přiskočí k oknu a opatrně ji položí na list muškátu v květináči.

„Teď už je to na tobě,“ zašeptá přitom. Její zrak následně spočine na betonovém sloupku plotu. Vybaví si potrhlý sen, protočí panenky a plácne sebou zády na postel. Příliš měkká matrace zafunguje jako trampolína, a než se Marta naděje, její tělo se jako poskakující

míček nekontrolovaně blíží k okraji. Na poslední chvíli zachytí peřinu, která tak alespoň částečně ztlumí její pád na koberec.

„Auvajs,“ zaběduje se zkrivenou tváří po nárazu na zem. Rozvalí se na stržené peřině jak dlouhá, tak široká, s roztaženýma rukama a nohama jako panák.

„Už jsi vzhůru, Marti?“ ozve se z chodby babiččin hlas.

„Ne. Tohle nemůže být moje realita,“ zaběduje si pro sebe. „Vzhůru!“ zvolá nato dostatečně hlasitě.

Dveře se otevrou a do pokoje nahlédne sedmdesátiletá žena s jiskrou v očích a vlasy vyčesanými do uhlazeného drdolu.

„Co provádíš na zemi?“ podívá se.

„Rozjímám.“

„Tak to tě nebudu rušit a jdu připravit snídani.“ Jen co za ní zaklapnou dveře, Marta si položí dlaň na čelo.

„Tohle nemůže být moje realita,“ zopakuje. „Prostě nemůže.“

O půl hodiny později se Marta s ospalým obličejem došourá ke čtvercovému stolu u okna a se žuchnutím zasedne na světlou židli.

„To už je devět?“ zeptá se při pohledu na závěsné hodiny na protější stěně kuchyňské linky. Rustikální styl se světlým dřevem v kombinaci s tmavými kovovými prvky dodávají babiččině kuchyni moderní ráz. „Co se stalo s tím křiklounem kohoutem, který mě tu budil loňský léto? Přišel o hlasivky?“

„Ne, o hlavu,“ odvětví babička nevzrušeně. Položí před Martu snídani a přisedne si k ní.

Ta si při pohledu na talíř představuje, jak jí mezi míchaná vajíčka přistane kohoutova hlava. Zobák se otevře a naposled vydechne: Kikiriki!

Na sucho polkne a odstrčí talířek od sebe.

„Nějak nemám hlad,“ hlesne.

„Dala jsem ti tam extra porci pažitky. Ze zahrádky. Chceš, abych ti udělala něco jiného?“

„To je dobrý. Sním nějaké ovoce.“ Marta raději rovnou vstane a zamíří ke koupelně.